

Que com bé diu la paraula ens passem el dia donant voltes, ballant i fent-la ballar a tothom i és que ens agrada tot tant!! Ens sabem grans i volem fer tot alló que veiem fer, però les nostres mans són encara poc habilidoses i no podem evitar que sovint, quan anem a rentar-nos-les rentem també la bata, el jersei i la samarreta. I quan hem d'anar a fer pipí, tenim tanta pressa! (no sigui que el nostre cotxe preferit s'avorreixi sense nosaltres) que moltes vegades el nostre pipí té més destinacions que anar a parar dins la tassa del wàter. I a l'hora de menjar ens agrada tant estar tots junts, en comunitat i explicar-nos les nostres coses que la Rosor i la Mari ens han de dir sovint : Baldufes mengeu! això quan no ens han de dir : Baldufes, les forquilles són per menjar, no per picar!.

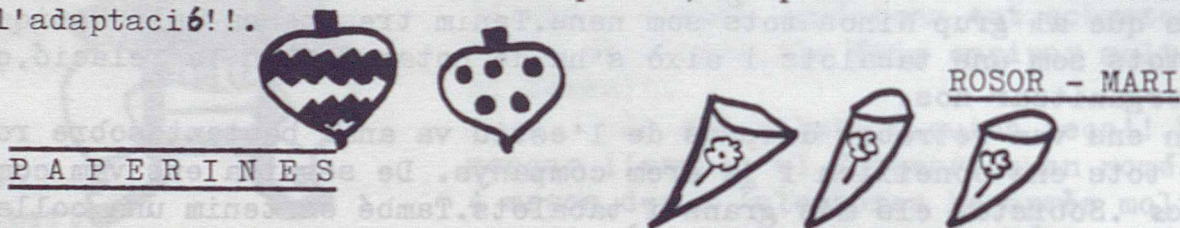
I quan és l'hora de dormir és fa el "súmmum" del plaer, de la gresca compartida i és que aquests matalassos que tenim van tan bé per fer tombarelles i per saltar! mmm..., i el més excitant és fer una mica de carrera i saltar de cop al matalàs, com si fos una piscina: xaff... la llàstima és que de tant en tant ens emportem algun nyanyo al cap, però no plorem, no! perquè com ja estàvem avisats que podíem fer-nos mal, ens empassem les ganes de plorar, ens freguem una miqueta el cap i apa! tornem-hi, que no ha estat res.

Ah! quantes coses podem fer les Baldufes : ja són grans! (o així ho diuen la Mari i la Rosor, moltes, moltes vegades)

Però el que no ens acaba d'agradar i ens costa molt d'entendre és que no podem corre ni cridar a la classe Uf! que n'és de difícil ser Baldufes, però té les seves compensacions perquè també aprenem a fer coses noves, d'aquestes que de vegades a casa no podem fer. Fem un "xurros" de fang! i unes pastetes amb la pintura! El dia que vam tallar paper amb les tisores estàvem tan il.lusionats que les mans se'ns posaven tenses i els dits no ens feien cas; per fi vam aconseguir d'agafar-les bé, però el nervi de la dificultat ens feia mossegar la llengua, però quina felicitat: Vam poder fer uns retalls preciosos, d'aquells que s'escampen quan vols agafar-los.

Ara, de debó de debó, el que més ens agrada és fer el trapella cada vegada que podem i gau dim de ser una bona colla, som bons amics i quan un de nosaltres fa el crit de guerra per començar la gresca tots ens hi afegim, mai no el deixem sol, no, i fem un xivarri!!.

I amb aquest "gin, gin, gin" de felicitat i els "sí, sí, sí," i "no, no, no" de les coses que podem fer i de les coses que no, hem passat dies i hem canviat d'any: Visca l'adaptació!!.

Sembla mentida. Sembla que era ahir mateix que aquests nens arribaven per primer cop a l'escola, tots menuts, amb els ulls ben oberts per captar la nova situació. Ja veus, en un obrir i tancar d'ulls s'han fet "grans" i s'estan preparant per anar a una altra escola.

Quan vam començar el curs ens vam quedar sorpreses de com estaven de mentalitzats que eren els gran de l'escola. La satisfacció d'anar a Paperines els sortia per tots els pors i la mirada de seguretat en l'entorn conegut i estimat, era patent en tots.

De quina etapa d'adaptació hem de parlar nosaltres?

És un grupet que coneix perfectament l'escola, a totes les educadores, els hàbita. Saben quan una cosa està bé o malament.

Quan fan una malifeta o un treball malament et mirem amb una expressió especial, esperant que els corregeixis. No pots equivocar-te ja que ells estan a la que salta i t'ho diuen. És terrible creieu-me, però també encoratjador perquè es tracta de polir la sociabilitat, el gust pel treball ben fet, el desig de la descoberta diària del que pot semblar més insignificant i convertir-ho en quelcom meravellós.

El que desitgem és aprofitar aquests coneixements de l'entorn, per fer-ne a més d'un treball profund, el record d'uns anys inoblidables, d'uns anys que ens han deixat plenaments satisfets.

VICKY - PAQUITA